8 Ιανουαρίου 2014

Το ευμετάβολο της ανθρώπινης φύσης.

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Συμβαίνει κάποιες φορές να αρχίζουμε τη μέρα με μια ανεξήγητη ευδιαθεσία και άλλες φορές με μια βαριεστιμάρα και δυσκολία. Οι λόγοι, και για τη μια και για την άλλη περίπτωση, δεν είναι οι ίδιοι πάντα. Το ευμετάβολο της ανθρώπινης φύσης είναι δεδομένο, για όλους τους ανθρώπους, σε όποια κατάσταση πνευματική και να βρίσκονται.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, που γνωρίζουν από την προσωπική τους πείρα την αστάθεια της ανθρώπινης ύπαρξης, μας υποδεικνύουν την υπομονή και την ταπείνωση. Ο υπερήφανος θέλει να γίνονται όλα όπως τα θέλει κι όταν τα θέλει. Ο ταπεινός δέχεται με υπομονή ό,τι δεν μπορεί ν' αλλάξει και περιμένει. Ο υπερήφανος αναστατώνεται κι αναστατώνει. Ο ταπεινός αναπαύεται και αναπαύει.

Εκτός από τις ψυχοσωματικές μεταπτώσεις, που και στους αγίους ανθρώπους συμβαίνουν, υπάρχει και η χάρη του Θεού που άλλοτε έρχεται και ζωντανεύει την ύπαρξή μας κι άλλοτε κρύβεται ή φυγαδεύεται και κυριαρχεί η ραθυμία, η θλίψη και η μιζέρια.

Είναι ανάγκη να μάθουμε να ζούμε με τις εναλλαγές αυτές, να εγκρατευόμαστε και να ισορροπούμε. Στη χάρη και στην ευφορία να μην υπερηφανευόμαστε. Στην εγκατάλειψη της Χάριτος και στη δυσκολία, να μη διαλυόμαστε. Μέσα από την πείρα θα μάθουμε και τα δύο. Όπως θα μάθουμε και το ότι το ένα διαδέχεται το

άλλο. Τίποτε σ’ αυτό τον κόσμο δεν είναι συνεχές, ούτε η χάρη του Θεού ούτε οι δυσκολίες και οι πειρασμοί.

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται, βέβαια, από το κυνήγι της ηδονής, στο σωματικό, στο ψυχικό και στο πνευματικό επίπεδο. Δεν είναι απαραίτητα αρνητικό αυτό. Μπορεί όμως να εγκλωβίσει το πρόσωπο στο αποτέλεσμα και όχι στη διαδικασία. Να στοχεύει δηλαδή στην ευχαρίστηση, οποιασδήποτε μορφής, αφήνοντας την πορεία που ωριμάζει και ολοκληρώνει το πρόσωπο.

Ο Θεός μας ως Πατέρας, που αγαπά αληθινά τα παιδιά Του, δεν δυσκολεύεται να μας αφήσει στην ταλαιπωρία, στη δυσκολία και στον πειρασμό, αν αυτό θα μας οδηγήσει στην πνευματική ανάπτυξη. Γιατί τότε ο άνθρωπος δεν θα γεύεται απλά κάποιες ευχαριστήσεις, αλλά θα γεμίσει από ζωή «και περισσόν ζωής».

Η ζωή ως πορεία έχει τις διάφορες φάσεις της. Το ίδιο και η πνευματική ζωή. Πορευόμενοι, λοιπόν, μαθαίνουμε την υπομονή, την ταπείνωση, την ανοχή και την πίστη. Αν, βέβαια, ο άνθρωπος αφήσει τα γεγονότα να τον διδάξουν και δεν στέκεται με σκληρότητα καρδιάς και εγωισμό! Τότε η πείρα γίνεται σοφία, τα χρόνια που περνούν πολύτιμη εμπειρία ζωής που μπορεί να διδαχθεί στους νεώτερους.

Έτσι, η προσωπική δυσκολία μεταποιείται σε ευλογία, καθώς γίνεται μέσο διδασκαλίας με τη σιωπή ή το λόγο μας προς τους άλλους. Το «εμόν» γίνεται «ημών» και βιώνεται η ενότητα των προσώπων ως πρόγευση Βασιλείας Θεού.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com